Kus tema hoosta tantsitelles,
Sinna tantsitas tânawa;
Kus tema hoosta keerutelles,
Sinna keerutas kiriku.
Tânaw oli lai ja tasane,
Kirik oli kõrge ja kenada.
Kes seda nägid imetlesid,
Kula rahwas kiitelesid:
Seda ei ole neiud näinud.
Neiud näinud, peiud kuulnud:
Kes siia tânawa tantsitas,
Wõi siia kiriko keerutas.
Mina kuulsin, kohe kostsin;
Se oli minu wenakene,
Hakkas omal hoosta hoidema
Kawalaste kaswatama.
Tâkko tema sõõtis alla talli,
Linalakka lüwa peale.
Seina pilust pistis heinad,
Kamalus tema kandis kaerad,

Warjult ta wee wedanud.
Ilma atti teadematta,
Ilma eide teadematta,
Wenna silma nägematta.
Sai se tâkk siis tâide sõõnud,
Tâide sõõnud, Tâide joonud.
Hakkas walju walmistama,
Pâitsi taal pâha panema,
Pâitsed tegi pârreltesta,
Waljad walgesta wasesta,
Ohjad peale hõbetasta,
Sadula tegi sametista,
Rihmad alla rüdeesta.
Tõi siis tâkko tallist wälja,
Linalakka latterita.
Sõitis Soome seppa jure,
Tere seppa, tere selli,
Kas on aega hoosta rauta?
Lõõge minu halli raudatelle,
Linalakka literille,